

villing. Der kræves 150 Kr. til Blæserne og en ledende musikalsk Kapacitet. Hvad skal det være for en Kapacitet, der skal have saa mange Kroner for at overvære denne Præstation fra Taget? Det er sikkert ikke nogen af de kongelige Kapelmestre. Jeg har selv en Gang overværet en saadan Forestilling, jeg finder, at det er rigtig rart, at det bliver gjort. Der bliver holdt et lille Foredrag om Lurerne, saa bliver der blæst: „Herlig en Sommer nat“. Det er mærkeligt at høre en saa moderne Melodi fra de gamle Instrumenter. Men Udvalget mener, at de nok maatte kunne udføre det, inden at de faa de 150 Kr.

Der foreligger Oplysninger fra Kunstmuseerne i Provinserne, der vise, at disse saa godt som udelukkende anvende alt, hvad der bevilges dem af Statskassen, til Indkøb af Malerier, medens Billedhuggerkunsten rent er Stedbarn. Derover beklage Billedhuggerne sig, som rimeligt kan være, og de henstille, om man ikke kunde enes om, at en Del af Beløbet anvendes til Indkøb af Billedhuggerkunst. Der har nok været talt om dette Forhold, men der har ikke kunnet finde nogen Afgørelse Sted, og jeg skal derfor ved denne Lejlighed blot lige nævne det.

Angaaende det kongelige Teater skal jeg ikke sige det mindste, idet jeg blot skal henvise til, hvorledes Stillingen har været i tidligere Aar, og gøre opmærksom paa, at der i Udvalget har været afholdt forskellige Samraad, hvoraf et er omtalt her i Betænkningen. Det angaar et Spørgsmaal, som i Udvalget er rejst af et æret Medlem, der maaske selv vil udtale sig derom her i Tinget.

Jeg skal heller ikke omtale Rejseunderstøttelserne (Ændringsforslag Nr. 119, Betænkningens Nr. 156) videre end ved at sige, at Udvalget ikke har noget mod den Overflyttelse, som her finder Sted, men ikke har kunnet gaa ind paa en Forhøjelse af Kontoen. Vi ere komne meget langt ind paa at bevilge Rejseunderstøttelser og maa vist til at tage lidt Reb i Sejlene. I hvert Fald maa der foreligge stærkere Begrundelse, inden man gaar med til yderligere at bevilge Rejseunderstøttelser.

Under Universitetet foreligger der Spørgsmaalet om Besættelsen af et Professorat. Der var tre Professorater ledige; de to ere allerede besatte, men det tredje Professorat i det rets- og statsvidenskabelige Fakultet, staar fremdeles ledigt. Udvalget forespurgte derfor Kultusministe-

ren om, hvor længe dette Professorat skulde staa ledigt. Ministeren svarede: Det ved jeg ikke, jeg har ikke hørt noget derom. Da vi saa spurgte, om han da ikke skulde passe det, sagde han: Jo, det skulde han. Da vi derefter spurgte om, hvor længe det da skulde staa ledigt, sagde Ministeren: Jeg skal spørge Finansministeren derom. Man bemærkede saa, at det ikke var Meningen, at Embederne skulde staa ledige; man oprettede jo ikke Embeder, for at de skulde staa ledige; det er ikke Formaalet med dem. Der er en kongelig Kancelliskrivelse fra 1841, som siger, at et Embede ikke maa staa ledigt mere end 3 Maaneder, og hvis det staar ledigt mere end 3 Maaneder, skal der gøres Indstilling til Kongen om, „hvilke hinderlige Omstændigheder“ der er for Embedets Besættelse. Ministeren sagde: Det kendte han ikke noget til, han vidste ikke, om der var sket Indstilling til Kongen eller ej. Vi spurgte saa, om vi da ikke kunde faa Besked derom. Jo, det kunde nok være, og i den Anledning er det, han har sendt den Skrivelse, som findes her i Betænkningen. Denne Skrivelse finder jeg ret mærkelig. Skrivelsen staar i Betænkningen og er undertegnet med Navnet Goos, altsaa den ærede Justitsminister, som da fungerede som Kultusminister, og som ogsaa fungerer i Dag. Det hedder i denne Skrivelse, at det omtalte Professorat er ledigt, men at det foreløbig vil henstaa ubesat, og Ministeren føjer til, at Professor Scharlings Plads i Konsistorium og den ham tilkommende Huslejeportion „ville være at reservere for det Tilfælde, at han atter indtræder i Professorstillingen, men at Ministeriet ikke har noget at erindre mod, at Huslejeportionen indtil da operes af en anden, for saa vidt Konsistorium maatte finde denne Ordning ønskelig“. Her er et Forhold, som ikke er mig ganske klart, og jeg antager, at den højtærede Minister — og det træffer sig saa heldigt, at vi her have den samme Minister, som har underskrevet Skrivelsen — kan give Oplysning herom. I Lønningsloven af 12te April 1892, § 5, hedder det, at Huslejeportioner tillægges de ældste Professorer ved Universitetet; de faa enten en Bolig i de nuværende Professorgaarde eller udbetalt en Huslejeportion. Men naar nu Professoratet bliver ledigt, maa man jo antage, at det bliver den ældste af de tilbageværende Professorer, der kommer til at konkurrere til den ledigblevne Huslejeportion, og at virkelig en af disse Professorer har Ret til denne Huslejeportion. Man maa efter